

— ORGAN FOR SKJERNØYFOLK UTE OG HJEMME —

NR. 3.

SØMMEIRENI 1978

10. ÅRG.

SKJERNØYMARSJEN 1978.

Skjernöymarsjen i år ble avviklet søndag 27. august med 1110 deltagere. Det var litt i underkant av i fjor, men likevel et godt resultat. Det er 3. året denne marsjen blir arrangert og den er blitt ganske populær. Ca. 200 tok gull i år, d.v.s. de har gått den alle tre gangene, og ca. 365 tok sølv. Det er altså stadig mange nye som kommer til. Det er et ganske stort arrangement, som krever at mange er med og hjelper for at det hele skal gå knirkefritt. Først skal löypa gåes opp og merkes, slik at ingen går feil. Ca. 10 stykker sitter og fyller ut kortene på starts- og innkomststedet - Vassmyra Ungdomsskole på Ime. 12 - 15 stk. er plassert som kontrollposter på forskjellige steder i löypa. Og så er det alle de som er med og selger forfriskninger og hjelper til på rasteplassen ved Dyrstad skolehus. --- Löypene i år var stort sett de samme som i fjor, med unntakelse at 2-mils löypa som denne gangen gikk om Farestad først. 1-mils löypa gikk fram til Dyrstad og tilbake igjen, men fulgte nå hovedveien fra Homsvika til Ime og inn til Vassmyra.

Det var et nydelig vær og svært mange tok seg en pause ved Dyrstad skolehus. Det nye i år var en spørtsandakt ved prost Hågan, og flere slo seg ned for å overvære denne. (Det er svært god tid da folk ikke behøver å være i mål før kl. 1600). Dette er kanskje en ide for andre marsjarrangører, da jo de fleste turmarsjer går på söndag formiddag. På denne måten kan de som måtte ønske det også være med på en andakt, samtidig som de får den trim og mosjon som en slik marsj innebærer.

PÅ TUR MED SKJERNÖYAS VEL:

Skjernøy Vels eldretur var lagt til Flekkerøy 27. august, med avgang fra Skjernøy kl. 1/2 9 med buss. Med leder og sjåfør var vi 42 stk. fra 55 til 85 år.

Fint vær med sol og passe varmt og humøret på topp. Kjørte E18 til Vågsbygd til Mövig, og videre derfra til Flekkerøy med fergen. Der ble vi møtt med biler for dem som var dårlig til bens, og kjørt til kirken hvor Indremisjonens tenåringskor hadde møte. Kl. 1/2 1 ble det servert deilig middag med kaffe etterpå på Skjærgårdsheimen, öyas fine hotell. Et nydelig sted med flott utsikt langt utover havet og en god del av öya også.

De to timene vi ventet på fergen brukte flere av oss til en spaseretur på de fine veien øya hadde.

Leiren vår, som hadde sitt barnecenter på øya, fortalte at det bodde 1400 mennesker der.

Skjernøy, som er vel så stor, har ca. 300 personer.

Vi reiste fra øya kvart på fire til fastlandet. Hjemreisen med bussen ble lagt om Langenes, Agderstrand og videre til Harkmark, Valand og hjem igjen til Skjernøy ved 6-tiden.

Alle hadde bare lovord om turen, den var alle tiders. Hjertelig takk til Torgeir Berge og de andre som hadde lagt turen så vel til rette for oss.

Fornöyd deltaker.

Vår kontakt i U.S.A. gjør oss oppmerksomme på at flere av abonente derover er nokså generøse når de betaler kontingenten, og at de fortjener takk for det. Det er vi helt enige i, og den samme takk kan vi også rette til flere abonenter på denne siden av havet.

Sommeren ble ikke helt det vi hadde håpet på i år, men noen tørkesommer ble det ihvertfall ikke. Varmen hadde vi faktisk på våren og forsommeren. Fra 17. mai og fram til St. Hans hadde vi til dels sterkt varme. Det så ut til at det skulle bli en gjentakelse av de siste tørkesomrene, men det ble det altså ikke. Selve St. Hans-aften ble en heller sur opplevelse med regnbøger henover kvelden.

Juli skuffet oss helt! Det er likesom da vi regner med höysommer, og det er da fellesferien avvikles. Det var ingen som skulle risikere å bli solbrente i fellesferien i sommer. Det var kort og godt kaldt og guffent i hele juli, og mye gråvær og regn var det også. Det var lite som innbød til holmeturer og badeliv. Turistene følte seg likesom snytt for den sjarm en ekte sörlandssommer kan være. De fastboende likte seg heller ikke noe særlig, spesielt da det gjaldt å få höyet berget i hus. -- Ved Olsok-tid kom det et omslag med noen varme og fine dager. Hele august var faktisk slik august bör være, - litt kjølig riktignok, men med mye sol og bra vær. Det har jo vært slik de siste årene, at august har vært den beste sommernånet.

Men denne forholdsvis våte sommeren har nok ikke bare vært til skade. Den intense varmen på forsommeren utviklet en myriade av lus og annet utøy som la seg på trærne og åt opp alt grønt. Men da regnet kom, stoppet dette opp, og f. eks. epfetrær som hadde stått helt nakne satte nye friske skudd. -- Det har stort sett vært et godt år, avlingsmessig sett. Höy var det en sann velsignelse av, selv om det böd på problemer å få tørket det. Frukt ser det også ut til å bli bra med. Godt med epler og noe ganske enormt med plommer. Alt har grodd noe veldig i sommer, så regnet har sikkert også vært av det gode og rettet opp mye av tørkeskadene fra tidligere år. -----

S
Red
I r
Geo
Jen
Adr
Pos
Kon
Mrs
adr
Bro
Abor
U S
L

Sommer
histor
ta et
sommer
len so
ster.
Lindes
garn,
8000-9
let ov
månder
ne her
tøppga
dager,
200 kg
drevet
flere t
både me
De som

SKJERNÖYPOSTEN

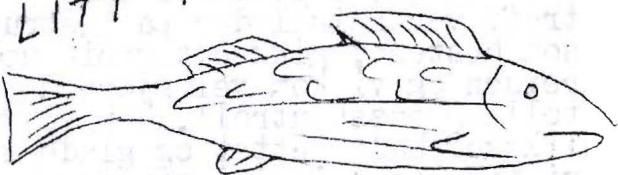
Redaktör: Sigurd Aalvik
Tlf. 68611.

I redaksjonen: Håkon Karlsen,
Georg Wälwick og Norvald
Jenssen.

Adr. Skjernöy, 4500 Mandal.
Postgirokonto: 5 42 53 68.
Kontakt i U S A:
Mrs. Elinor Kristiansen
adr. 853 - 58 st,
Brooklyn N.Y. 11220.

Abonnementspris pr. år kr. 8.-
U S A \$ 1.50

LITT FISKEPRAT

Sommeren 1978 er gått over i historien og det er på tide å ta et tilbakeblikk på fisket i sommer. Som ventet er det makrelen som har gitt de største fangster. De som var med skyter fra Lindesnes og Mandal, med drivgarn, fikk mye makrell, opp til 8000-9000 kg. på en natt, og samlet over 80.000 kg. på et par månders tid. Ellers har dorgerne herfra gjort det bra, med töppgangster på 500 kg. enkelte dager, men før det meste 100-200 kg. pr. dag. Så de som har drevet det litt hardt har fått flere tonn, og det har tatt på både med såvn og såre never. De som har gjort det dårligst

i år er de som har fisket med snurpenot. Makrellen ville ikke stime, og når den viste seg har den vært vanskelig å fange, så det er bare tatt noen få notfangster her utenfor i sommer.

Også i år er det mye sild her utenfor. Det er tatt notfangster med lys på 5-6 tonn i Hellersøyfjorden, Sandøyfjorden og Nordfjorden. En stund stod det over 20 tonn ned sild i steng på Indre Notevika, og med en pris til fisker på ca. kr. 5 pr. kg. gikk det således sild for kr. 100.000 i stengene. Ingen fra øya er med på dette sildeeventyret, men 3 lag fra Flekkefjordkanten og ett lag fra Kleven deltar.

Så litt om krabban som har vært veldig fulle og fine i år, mest som å skjære øystoen og tegge på brødet. Men antallet har minnet til det halve fra i fjor, 5-10 stk. i teina for det meste. Så det er mange som har hatt et godt krabbemåltid i sommer. Det fiskes også en del ål, pris ca. kr. 17 pr. kg. Og fin sei fra 1-2 kg. står også ute på grunnene, så det er ingen vanskere med kokefisk. Men laksefisket hører snart sagaen til. Bare noen ganske få fisk ble tatt her uten for i sommer.

Fiskeyrket har i flere år vært et utdøende yrke på Skjernöya. Det er nå ting som tyder på at dette er i ferd med å endre seg. Men når det gjelder det tradisjonelle småfisket, som har vært drevet i generasjoner, vil nok det fortsatt dabber av og i store trekk bli overtatt av pensjonister og hobbyfiskere. Men der er en garde av ung-gutter som synes å ha fattet interesse for fiskeyrket. Vi har nevnt Jan Øystein Dyrstad som var på lofotfisket i vinter og som også var med på drivgarnsfiske i sommer. Nå har to stykker begynt på Fiskerfagskolen på Aukra ved Molde, nemlig Trygve Ånensen, Dyrstad og Jarl Pedersen, Farestad. I tillegg er 3-4 andre interessert, men de

Nå er alredre sommeren forbi og høsten har begynt å gjøre sitt inntog. Ungdomsföringen startet opp igjen fredag 1. sept., med samlingsfest, som var godt besøkt.

Fisketur i år var lagt til Ryvingen. Tross frisk nordvestlig vind var det mange som hadde funnet veien dit. Hele havnen var full av båter. Fiskelykken hos dem som fisket var ikke av den helt store, men noen fisk ble det likevel hatt opp, så premier ble delt ut til den som fikk mest og den som fikk minst. Prost Stensager, som har vært med oss år etter år, var også i år med som taler.

Ungdomsföringen hadde også en utflykt til Dyrstad skolehus i august i et strålende sommervær, som samlet mange til denne ettermiddagsstunden. Taler her var Jøstein Handal.

Kapellet har hatt et par dugnader i sommerhalvåret, så nå begynner også tomtten på baksiden av huset å ta form.

Utenom våre ordinære gudstjenester har kapellet i sommer hatt en dek besök fra andre foreninger. Det har også vært gledelig å se en god del turister finne veien til kapellet.

Nye fiskere (fra s. 3)

har ennå annen skolegang å fullføre først. Et par av disse var med skøyter i sommer, andre drev dorgfiske helt alene. Så interessen er i orden. Hva de kommer til å satse på i framtiden, er ikke godt å si. Men hvem vet, kan ikke det igjen vil bli fiske-skøyter registrert fra Skjernöya.

Vi vil nok lenge minnes dagene fra 13. mai til 4. juni 1978, da vår dröm virkelig gikk i oppfyllelse om en tur til Amerika.

Da vi reiste til Kjekk kl. 8 om morgen var været strålende, og flyturen over til Kastrup var en opplevelse. Etter å ha ventet i ca. 5 timer, var vi endelig på vingene med kurs for Kennedy flyplass, hvor vi skulle treffe reiselederen for Globetrotter som skulle være med oss de 6 første dagene. Selv om vi ikke traff vår reiseleder på Kastrup som bestemt, gikk alt greit med reisen og vi kom vel gjennom toll og passkontroll. Men vi var likevel både lettet og glade da vi fikk se reiselederen foran bussen og koffertene med globetrottermerkene på. Da han fant ut at alle som skulle være med reiseselskapet var kommet, bad han oss ta plass i bussen og turen gikk til Lexington hotel på Manhattan. Etter velkomst og informasjonsmøte var vi passe trette, og glade da vi kunne gå til rommene våre. Vi syntes begge at det var en drøy reise vi hadde hatt. Det var alredre blitt over midnatt, norsk tid.

Andre dagen var vi på en lang busstur rundt på Manhattan. Det var et mektig syn å se alle skyskrapene, som vi bare hadde sett på T.V. Bl.a. var vi inne og besøkte oss i FN-bygningen. Var også på Lincoln og Rockefellers center, og gikk rundt hovedgaten og kvartalene i Chinatown.

ET DRAMA FRA SEILSKUTETIDEN.

Der Nordhavet bruser for vestlige vinde
og havet slår skummende bølger mot land.

Der sydligst i Norge en ø I vil finde,
og der er mitt hjem, hvor min vugge har stått.

*Skrift av
Andreas Dyrstad*

Slik lyder de første strofer av Stjernösangen som er forfattet av forlengst avdøde skipsfører Reimoth Pedersen Dyrstad, og det vet nes-ten alle Skjernøyfolk. Mange vet også at den ble skrevet ombord i briggen Sophie & Nicoline, som var hjemmehørende i Mandal. Men hva de aller fleste ikke vet er at skipet forliste på hjemturen og alle mann ble reddet i mer eller mindre forkommen tilstand. Her følger journal-utdraget fra forliset gjengitt i samme stil og samme rettskrivning som det ble avgitt i 1895: Journalutdrag for brig "Sophie & Nicoline" af Mandal, capt. Reimoth Pedersen Dyrstad, på reis fra Laguna de Fer-minas til Falmouth for ordre, med en ladning Mahogany og Seder. Tirsdag den 4de februar 1895. Vinden 0. S. 0. orkan. Søen voldsom høi og brek-kendes. To oljeposer holdtes udfirede til lovard og stadig fyltes. Kl. 8 ettermiddag bortblæste det eneste seil som førtes, nemlig store undermersseil svigtet, umulig at få andre seil tilsat. Skibet tog voldsomme brekninger over. For i håb om at få baugen mere mod søen og samtidig at dempe søen, udfiredes fra baugen pertlinen og en gres-sleber ned påstukne fendere, samt to parter af en smekker-trosse fra agter og midtskibs. Al mulig manövrering blev udført for at afverge faren. Alle mand på dek. Orkanen tiltagede med regn og byger. Kl. 5 formiddag den 5te kom et voldsomt bråd over og borttog en del skan-sekledning på begge sider og brekkede seks stönner om styrborg i dek-ket, samt klyverbom redskapen løsreved. Alt hvad gjøres kunde blev gjordt for tætte lækasien, og trosser og taljer blev satt på klyver-bommen for mulig at beholde samme, samt arbeidet med at pumpe. Kl. 7 formiddag peiltes pumpen, og viste at være rundtom to fod vand i skibet. Kl. 8 skydele atter et voldsomt bråd over og knuste ruffen og alle træbådene. Skansekledningen og stönner fra storrigen til to stönner agtenfor bakken, samt bakken på begge sider. Vandfade og vandtank gikk også over bord. Samtidig gikk også 3 mand over bord, der atter bjergedes, men viste de to, nemlig 2de styrmand Emil Andersen og stuert Anton Karlsen at have brekked de höire leggeben. Stuerten ellers meget forslått rundt hele legemet. Disse to bærer ind i kahyt-ten og en mand blev sat til at passe dem, men for öieblikket kunde intet gjøres med dem da forriggen var løs og faren var på sit höieste og for at rædde skib som liv matte handles i öieblikket. Ved ruffen var alt taugværk og blokkværk gået over bord, så der var intet valg uden at kutte stengriggen hvorved store bramriggen gikk samtidig, da ingen vovede sig at gå til veirs og kappe stagene. Undermasten brekkedes i godset og fokkeråen blev hengende igjen. Da riggen var bortkappet en time efter, var captein og styrmand og en mand til inde i kahytten for at forbinde de sårede, de øvrige arbei-det ved pumpene. Da et voldsomt bråd skyldtes over agter og aldeles knuste stönner og skansekledning og rekke, det resterende af styr-bord-bolværk, og bevegede hele agterskibet. Tre stönner brekkede så langt nede at plankeveien åpnedes og således var helt åben for vandets indtrengen. Kahytten fyldtes med vand og viste at have beve-get sig. Skilæt og vinduer som var bedækked med presenninger blev indslæet, så stillingen for begge sårede som for oss øvrige var fa-refuld. Ved hjelp af et seil som blev træktil luvard og over hyt-ten samt en del taugværk som vi fikk fatt på, forsikredes kahytten best mulig, og så vi kunde beholde den som livd for de syge. Al proviant uden preservet og en del brød som var under dæk, blev spo-lert, og vandbeholdningen som var under dæk var lidet og vildet vare 3 a 4 dage. Ved pumpene arbeidet alle mand fra kl. 11 formiddag til kl. 6 ettermiddag. Orkanen aftog og søen lagde sig lit så skibet tog mindre vand over. Lækagen hævdes lit on man kjente lens kl. 6.

Kl. 6 1/2 tilsettes svigted brigseil for at få baugen mere mod söen. Alt hvad som gjøres kunde blev gjordt. Manskabet og capteinen følte sig meget trætte, da intet var at få kogt eller varmet sig på, og den hele tid ingen sövn. Og ved pumpene havde man arbeidet den hele tid, når andet nødvendigt ikke krevde dem dertil. Vind og veir aftog lit efterhvert. Naten igjennem arbeides med pumpene samt med at pleie de syge og man kunde holde slinfeleens kl. 1 1/2.

Formiddag 6te Februar såes et skib i læ. Manskabet opfordrede capteinen at söge redning ved første anledning. Kl. 9 1/2 heistes nødflag der strax besvaredes af ovennevnte skib i læ, der tilsattes höie seil og kryssede mol denne voldsomme höie sö for at komme os til hjelp. Windes fremdeles O.S.O. blandet luft. Windes lit aftagende, men söen vedblivende meget höi. Skibet vistes at være "Söridderen" af Grimstad, captein J. Andersen, der uden betenkning efter at ha sett tilstanden, satte båd ud, hvori styrmanden og tre mand kom til vraket, et meget farefuldt og anstrengende arbeide, da der fordres en særskildt bårdyktighed for at få disse to sårede ned i båden ved den voldsomme rulling. Dette tog lang tid og måtte gjøres i to vendinger. Under denne tid manövreredes "Söridderen" tæt rundt vraket, med stor risiko. Dette fordres da söen var höi og farefuldt at ro på længre afstand. Olje blev brugt fra vraket, skibet og båden, og således gik alt vel.

Kl. 12 middag, nord bredde 49°54' Længde vest 18°21'. Kl. 4 var vi alle vel ombord i før nævnte fartöi og capt. Andersen sendte sin styrmand ombord for at sætte vraket i brand, da han anså dette for fare for seil som dampskibe. Al mulig hjelp og imødekommenhed blev udvist af såvel captein som manskab med de syge og os. Ny forbindning blev pålagt suerten, da det viste sig at såret var brudt op under transporten og blødet flød ud af såret. Leggbenet var knust ca. 5 tommer. Förend vraket forlodes blev roret lagt midtskibs og vei fastgjordt. Skibet lå for styrbord halser og vilde antagelig snart synke. Mellom kl. 8 og 9 samme aften ca. 15 sömil fra vraket, kunde ilden tydelig sees fra vraket.

Mandal den 29de mars 1895
Reimoth Pedersen Dyrstad
Förer af Sophie & Nicoline.

Ja, slik lød journalutdraget etter forliset av Sophie & Nicoline som kapteinen la fram under sjöforklaringen i Mandal da mannskapet var kommet vel hjem. I forannevnte posisjon sank den med sin dyre last av mahogni og sedertre, bare 2-3 døgns seilas fra sitt bestemmelsessted - Falmouth i England. Det tragiske er at kapteinen 17 år senere fant sin grav i det område hvor Sophie & Nicoline gikk ned. Han var da förer og medeier i en staselig Mandalsbark på over tusen tonn som het "Inga". Skipet forsvant sporlöst med mann og mus, på reise fra Liverpool til Sör-Amerika. Kapt. hadde sin eneste datter med samt sönnen Alf, som var jungmann ombord. Dette var vinteren 1912. I mai samme året lå min far, Chr. P. Dyrstad som förer av en Stavangerfullriger i Huelva i Spania. Han skriver da til sin redar, ifölge en gammel brevkopibok jeg fant for en del år siden, fölgende: Jeg er nu meget bekymret for min eldste bror som är förer av Mandals-barken "Inga". Den forlot Liverpool i begynnelsen av februar og skulle nu förlengst ha vært fremme ved bestemmelsesstedet.

Men skipet kom altså aldri frem. Men året etter lå min far med samme Stavangerskute i Valparaiso, på vestkysten av Sör-Amerika og lastet for Europa. Han kom da sammen med en engelsk kaptein som kunne fortelle at han lå sammen med "Inga" i Liverpool året för.

"Inga" gikk til sjöss dagen för det engelske skipet. De skulle begge til Sör-Amerika, og gikk vel omtrent samme rute. Han fortalte at i den tiden blåste det voldsomme stormer fra S.V. og vest i det området hvor Sophie & Nicoline gikk ned. Så han antok at barkskipet "Inga" av Mandal gikk ned i omtrent samme område.

Fra s. 4

-- PÅ SLEKTSREISE I AMERIKA.

Veldig fint var det å kjøre gjennom Central Park, hvor det var anlagt mange kunstige sjøer. Vi så bl.a. statue av president Roosevelt til hest m.m. -- Om kvelden var vi og spiste middag på en japansk restaurant. Det var ganske festlig å se den måten de stelte og serverte maten på.

Neste dag gikk turen til Washinton. Det var et nydelig landskap vi kjørte gjennom, med masse fine busker og trær. Alt stod i sin fineste skrud, det var jo midt i mai. Washington var en veldig stor by og der var masse ting å se der. U.S. Capitol, Lincoln's Memorial, Washingtonmonumentet, Det Hvide Hus, Watergate, Arlington æreskirkegård med monument av president Kennedy, m.m.

Turen gikk så til Niagara Falls. Dagen begynte med kraftige regnbyger, men senere på dagen ble været fint. Stoppet i Gettysburg i Pennsylvania der det avgjørende slaget om slaveriet stod mellom Nord- og Sør-statene fra 1863-1965. Som kjent vant jo Nord-statene. Abraham Lincoln var da president. --- Vi var framme til hotellelet i Niagara kl. 19. Senere spaserte vi over Rainbow Bridge (Regnbue-broa) og over til Canada sammen med et dansk ektepar. På veien over broa måtte vi vise passet og betale 10 cent. Vi tok turen langs muren ved Niagarafossen. Kvelden var helt stille og månen lyste sammen med lysene som sendte stråler i alle regnbuens farger over de brusende fall - et mektig syn. Har jo hørt tale om det, men å få oppleve og se det er noe helt annet. Det var som en kokende heksegryte.

Neste dag var 17. mai og turen gikk til Detroit. Vi var 6 norske i reisefølget og vi pyntet oss og bussen med norske flagg, maiblomster og sløyfer og ropte hurra for Norge. -- Vel fremme i Detroit ble vi vist bort til bilfabrikken Ford og det var svært interessant å se.. Alt gikk på samlebånd, og vi fikk se fra de startet å lage en bil til den var helt ferdig. --- I Marshall ble det plutselig sommervarme, 24 gr. celsius.

Om ettermiddagen var vi fremme i Chicago og tok inn på 'Holiday Inn', et hotell i "Down-Town" Chicago, og her skiltes vi fra reisefølget. Her kom Gordon Evans og hentet oss og kjørte oss først hjem til sine foreldre, Margareth og Håkon Evans. Det var veldig koselig å få hilse på dem igjen. Her fikk vi kaffe og herlig hjemebakt julekake. Joyce og Gordon Evans bodde i Grand Lake, West Chicago, og her bodde vi den første uken. Söndagen var vi samlet med familien der, ca. 33 tilsammen. Svært interessant var det å få hilse på så mange som vi hadde hørt om fra da Karl og Håkon var der.

Vi var så mange fine turer mens vi var der, bl.a. i Brookfield Zoo, Morton Arboretum, hvor der var en masse skjønne busker, trær og blomster, og flere slags forskjellige fugler.

En dag tok de oss ned til Chivago, som var ca. 1 times kjøring fra der vi bodde. Her fikk vi se Sears building, som er verdens høyeste bygning, Museum of science and industry, Water tower, som er eldste bygning i Chicago, Buckingham fountain og meget mere.

Neste uke reiste vi sammen med vår kusine Clara Lima, som er misjonær på Borneo (men nå hjemme på ferie), til broren Harold Lima m/fam. som bor i Winfield. Veldig koselig å se hjemmene til hver enkelt av familien. De hadde små koselige hus med hage og gressplen rundt. --- En dag kjørte vi helt til Washington Island til en onkel av dem. Turen tok ca. 8 timer, så der overnattet vi. Veien dit opp gikk langs Michigan-sjøen.

Neste dag gikk turen til Lima farm, som ligger i Wisconsin. Vi var veldig spente på å få se hvor tante Johanne og onkel Kristian hadde hatt sitt hjem. Hadde jo hört om Lima farm fra vi var ganske små. Ja det ble virkelig en opplevelse å få se dette. - Albert, yngste fetteren vår, har bygd hus på farmen og bor der med sin familie like ved siden av det gamle huset. De har noen kuer, men ellers arbeider han på en bilfabrikk. Sønn av Harald har også kuer og en del okser der, så farmen blir fremdeles holdt i 'hevd'. For å få se så meget som mulig kjørte de oss med bil gjennom skogen, over både stokk og stein. Det er første gang vi har kjørt med bil gjennom dette skogen, så vi til dem. Mens vi var på farmen besøkte vi også flere som Karl kjente mens han arbeidet der over.

Etter å ha besøkt familien, gikk turen tilbake til New York igjen. Margareth, Joyce og Thelma (Haralds kone) fulgte oss til flyet. Da Syvert og Ruth, som vi hadde tenkt å besøke, var reist til Norge, ble det i stedet barna hans, Anna May og Henry, vi reiste til. Anna May og Eddie kom og hentet oss på Laguardia Flyplass og tok oss med hjem. Anna May tok oss med på en fin tur neste dag. Så blandt annet stedet hvor hennes mann har sitt arbeide, The Childrens Village. Det var en skjønn natur som omgav hjemmene. Om kvelden kom Henry og hentet oss, og hos dem var vi til vi reiste hjem. De bor i New Jersey. En dag tok de oss med ut til farmen hvor Mary (på Rödsteinen) Wallevik bor. Vi besøkte også Agathe. Det var en meget interessant tur.

Söndag 4. juni var siste dagen derover. För vi gikk til flyplassen tok Henry og Katherine oss med på en lang biltur på Manhattan og rundt i Brooklyn. Der fikk vi hilse på Irene og Alf og var også inne i huset til Ruth og Syvert. Så bar det ut til Kennedy Flyplass og vi satte kursen hjem mot Norge igjen med mange gode minner og opplevelser rikere.

Vi takker alle dere vi fikk besøke, og for all gjestfrihet dere viste oss.

Synnöve og Kirsten.

Karl sen

Rosnes

SMÅNYTT FRA ØYA

Mandal dykkerklubb "Tre Lakser" har vært særlig aktiv på Vesterøy i sommer. Og nå har de greid å lokalisert vraket av en skute som ligger like utenfor Slottsborg i Valvik. Etter det vi hører er vraket ganske godt bevart der det ligger nedgravd i sand og mergel på ca. 30 m. dyp. Skuta skal vistnok ha gått ned en gang i siste halvdel av forrige århundre. Hva den er lastet med er vistnok ukjent, men den kanden som står på heia i Dyrstad-stranda skal stamme derfra. Nå vil folk fra

Sjøfartsmuseet undersøke vraket nærmere.

Også i år var det Olsok-stevne ved Dyrstad skolehus, et strålende vær med masse folk. Det var også i år leker, gjettekonkuranse, utlodning og støvlekasting. Især støvlekasting var morsomt, med mange rare kast. Støvlen ble slengt i alle retninger og det var ikke så lett som det så ut til. Utlodningen og kiosksalget innbrakte ca. 1200 kr. netto. En alle tiders kveld, med mye morro og prat med kjente. Ta gjerne turen dere som ikke

bor på øya også. Arthur Dyrstad kom helt fra Lillesand, og han kommer sikkert igjen til neste år. Så vel møtt til Olsok 1979.

Trimopplegget "Kjenn din skjær-sand", som Idrettslaget har hatt gachelé i sommer, har vært ganske vellykket. 14 holmer har vært merket med et skilt som deltakerne skulle lete etter, fra Vestre Hærholmen i øst til Gismerøy i vest. Mange av deltakerne hadde aldri satt sine ben i land på flere av disse holmene og syntes det var meget interessant. Bare synd at været var så dårlig i sommer, ellers hadde nok oppslutningen vært enda større. Det ble skift 74 pakker med kartskisse og annet materiell, men da det var beregnet en til hver familie, kan en gå ut fra at det dobbelte antall har vært i land i hvert fall på en del av holmene. Skiltene er nå tatt ned, men det er mulig det blir en ny runde til neste sommer.

Det er meningen at det vil bli en ny runde i "Kjenn din øy" nå i høst og vinter. Det vil i tilfelle bli gjort kjent ved oppslag. Det er ikke meningen at det skal tas flest mulig poster på kortest mulig tid. Hensikten er riktignok å få mosjon, men gjør det også til en koselig tur. Ta med niste og termos og sitt ned og nytt den herlige utsikten fra de forskjellige fjelltopper rundt om på vår vidstrakte øy.

Husmorlaget har i flere år drevet en arbeidsgruppe for barn under skolepliktig alder, på kvisten på skolehuset, og de har gjort en veldig innsats for disse små. Nå vil de gjerne skifte litt på det og har fra i høst overlatt ansvaret til Helselaget.

Det har ikke vært noen særlige vannproblemer i sommer. Det var nok et tilløp til det i varmeperioden på forsommeren, og folk som var blitt kloke av skade, mente at nå skulle det være slutt. De stod faktisk i kø for å få boret etter vann. Enkelte måtte

ned til over 70 meter for å få tilstrekkelig. Det blir heller dyrt, men hva gjør man ikke for å få nok vann. Ca. 8 hull ble boret, særlig på Farestad, og flere hadde det kanskje blitt hvis ikke regnet hadde kommet just da.

Tor Farestad-jenter, Anita Wilhelmsen og Heidi Larsen, hadde en interessant tur til England med Mandal Ungdomskor nå i sommer. De har vært med i Skolekoret i noen år og det var de eldste av disse som var med på turen over Nordsjøen.

Vi vil ønske Magnar Langeland med kone Anne Lise og 3 barn, Gerd, Lovise og Berit velkommen til øya. De flyttet inn i nytt hus på Dyrstad i juni måned. De kommer fra Florødistriket, men har bodd i Mandal de siste ca. 10 årene. Han driver som reiser reparatør i handelsflåten. Vi håper de vil trives her ute.

Vi ønsker også Per Tønnes Solvang, som er gift med Rita Dyrstad, velkommen til øya. De bor hos Kurt Dyrstad til deres hus i Dyrstadheia blir ferdig.

Vi vil også ta med vår medarbeider Norvald Jenssen, som i disse dager flytter inn i nytt hus på Dyrstad, sammen med sin kone Liv Brit (f. Larsen) og deres 2-årige datter Helene. De er jo begge gamle Skjernøyfolk, så i dette tilfelle blir det å ønske dem velkommen tilbake til sin barndoms øy.

Det er på Dyrstad det foregår nå og omtrent i samme område ligger huset til vår medarbeider Georg Walwick og Henry Abrahamsen. For de som er lokalkjent ligger det v. og n.v. for Svinehavstien, mot fidja til Gudrun Abrahamsen, og mot veien som går til Dyrstad skolehus og Skjernöysund.

Så vil vi gratulere Mildred og Knut Skudsen i Juvika med en gutt i juni måned. Han har fått navnet Erling.

Vi vil også gratulere Mia og Ivar Syrdahl, Farestad med en jente nå i sommer.

Til slutt vil vi gratulere Theo Pedersen Dyrstad som fylte 70 år 23. september.

Det har lenge vært klaget over veien til Valvik, og med rette. Vinterstid er den håplös, ja bønt fram farlig. Det gjelder da særlig Kapell- og Valvikbakken. Skjernøyas Väl har arbeidet med det, og nå har vår mann i bystyret, Åsmund Vinje, hatt saken oppé med forskjellige instanser. Og nå ser det virkelig ut som den er kommet ut av glemsebens mørke. Bystyret har vedtatt å sette denne veien opp som nr. 3 på sin prioriteringsliste. Så selv om den offentlige kvern maler langsomt - så er der dog håp. -----

Slottsborgdagen, ja hva er nå det. Jo, det var da steinen ble rist på Slottsborg for annen gang. Som før omtalt ble den gamle steinen veltet utfor heia og slått i stykker av ukjent ramp. Men 15. juli ble en ny stein, i samme størrelse, halt opp og satt på plass. Det ble først støpt et fundament av betong og så ble steinen satt på plass i dette fundamentet.

Harry Walvik hadde kalt sammen til dugnad og med stort og smått møtte det 52 stk fra 1½ til 70 år. Det ble servert kaffe og vafler på toppen, og alle som var med skreiv navnet sitt i en bok som skal oppbevares inne i en hule som er laget under steinen. Det ble også bestemt at 15. juli skal feires på Slottsborg i årene som kommer. Så velkomme til Slottsborgdagen neste sommer. -----

Ragna Farestad døde i slutten av juli. Hun var konen til Thorleif Farestad som døde for et par år siden. De har bodd på Farestad siden de flyttet ned fra Bergen for noen år siden, sammen med sonen Thorstein. Vi lyser fred over hennes minne.

Det er i år bare 3 nye skolebarn fra øya, nemlig Eivind Syvertsen, Y. Farestad, Asbjørn Skeie, N. Farestad og Beathe Aalvik, Valvik. I tillegg kommer jentene til Langeland, men det er i 5. 6. og 7.-klasse. -----

Mandal hadde besök av et stort musikkorps fra Huddersfield i England nå i august. De besøkte også Skjernøy og holdt en konsert på parkeringsplassen utenfor kapellet. Det er hyggelig med slike innslag og folk var da også møtt tallrikt fram for å høre på. -----

Høsten er kommet hør stormens gny, -- synger vi, og det stemmer godt i disse dager. Han har vært riktig bös nå i september, med det ene uværet etter det andre. Söndag 17. var det verste med vind øppen i storm styrke. Det går hardt ut over frukthøsten. Og nå stunder det hummerfisket til. Vi får håpe han har rast fra seg til da. ---- Og vi sier takk for oss og ønsker vel møtt igjen når det stunder mot jul.

00000000000000